

STAGNELIUS, ERIK JOHAN
DELEEN

Liljor i Saron. [2:1] Första häftet.

Stockholm, tryckt hos Carl Deleen, 1821.
1821

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

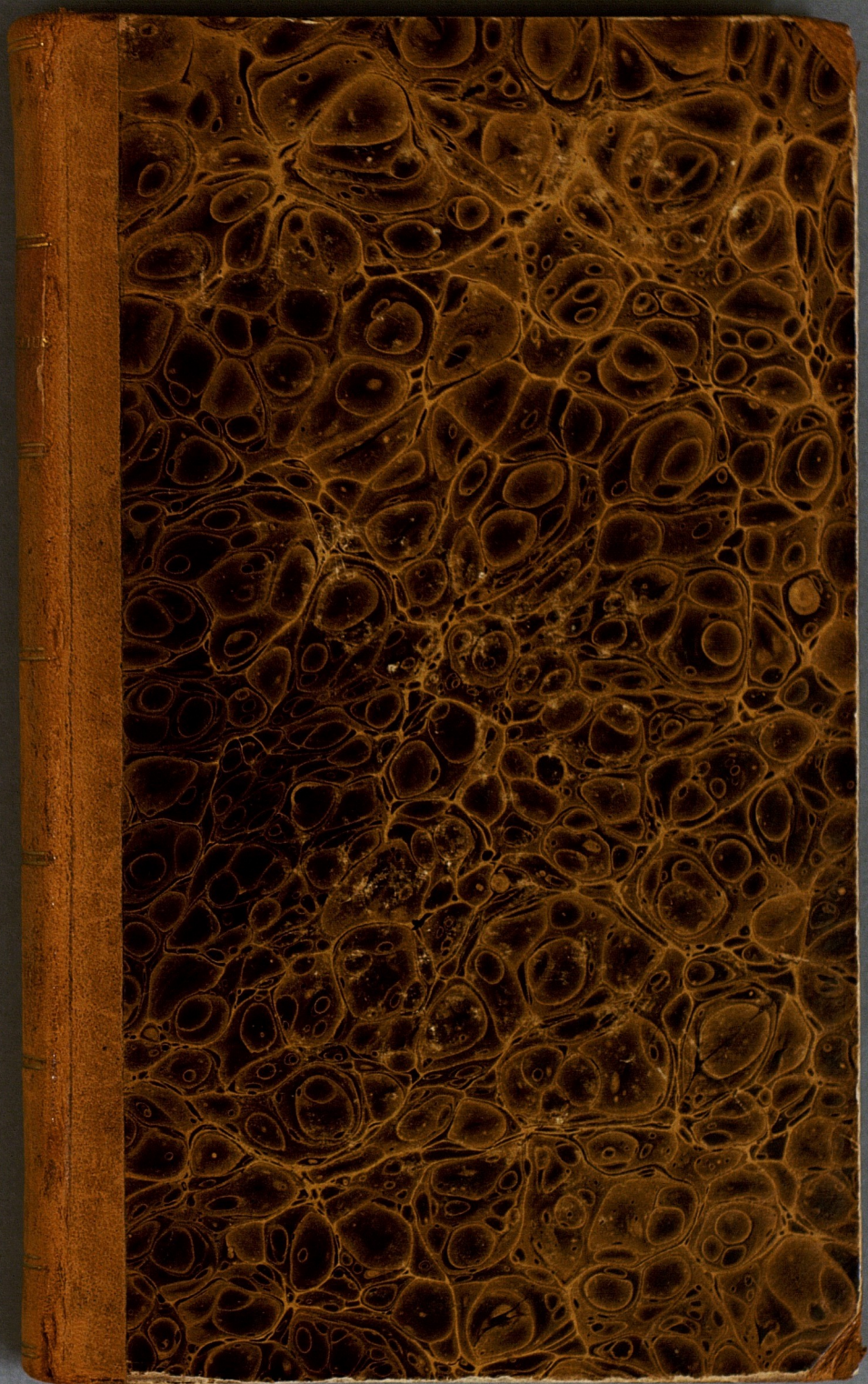
- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

Kongl. Biblioteket.
STOCKHOLM.

Vitt
Nr.

1700 - 1829

P. A. Londen.

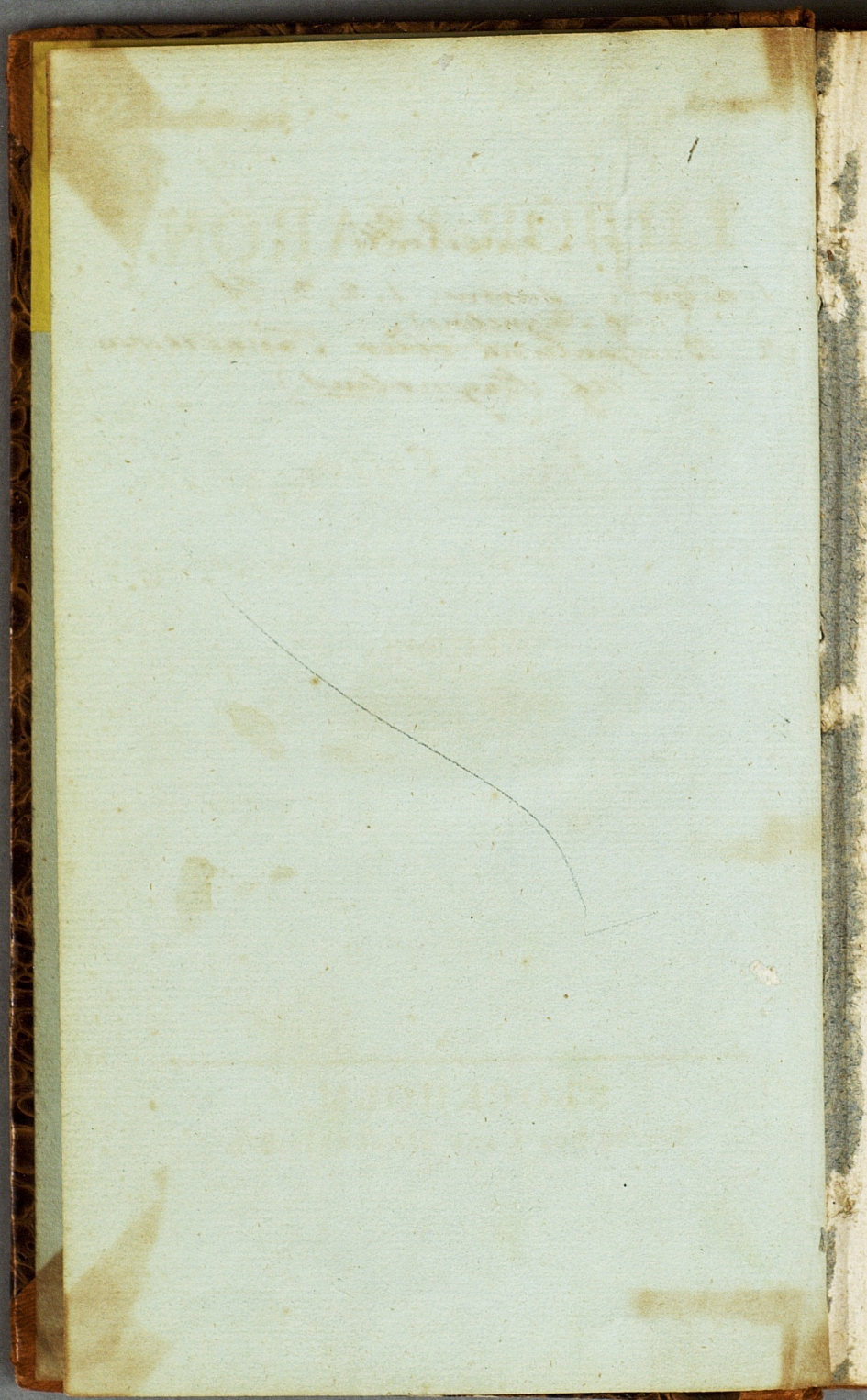

vare a

Stagnelius, Erik Johan

Innehåll:

1. Litjor i Saxon. 1. 2, 3. St.
(af Stagnelius)
  2. Buchantern eller Fanatismus.
(af Stagnelius.)
-

LILJOR i SARON.

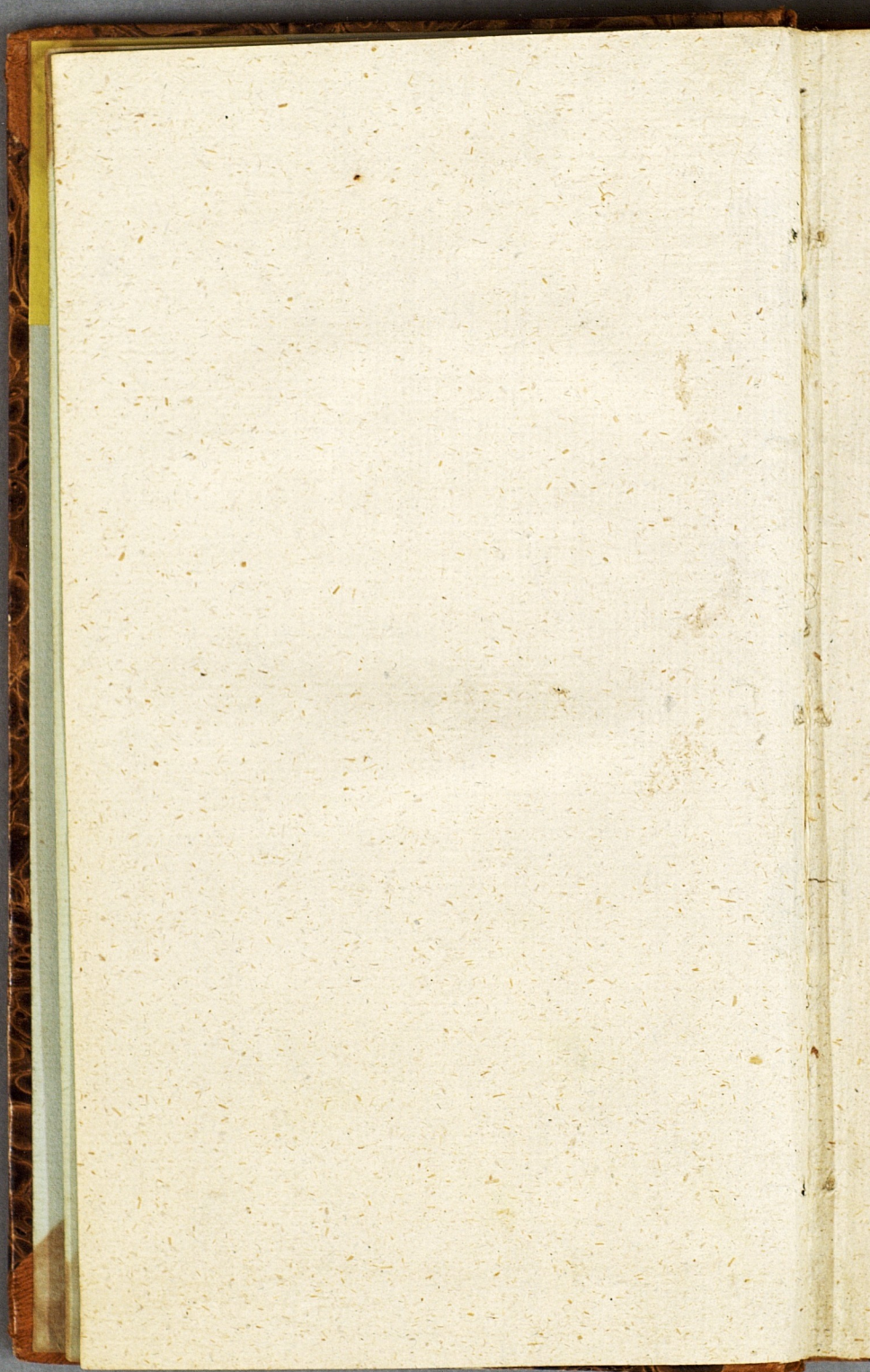

Första Häftet.

STOCKHOLM,
Tryckt hos CARL DELEEN, 1821.

TILL
CANCELLI-RÅDET,
LEDAMOTEN AF KONGL. NORDSTJERNE-ORDEN,
HERR DOCTOR
M. NORBERG.

THE
CANCELLARY

OF THE UNIVERSITY OF TORONTO

HARVARD

M. NORRIS

*Det gifs ett Ord allena —
Högt skallar detta Ord,
Det eviga och ena,
Kring himlar och kring jord.
Med tusen skilda munnar,
Med tusen nya ljud,
All världen det förkunnar:
Och Ordet heter GUD.*

*Med stjern-bokstäfver prälar
I etern detta namn,
Och blommors skrift det målar
I sommardalens famn.
Med dofva åskors brusning
Det isar flärdens bröst.
I vestans lena susning
Hör kärleken dess röst.*

*På talets flod det seglar,
En silfverfärgad Svan.
Sin gudaglans det speglar
I tankans Ocean.
I lärdomstemplet skiner
Dess fackla himmelskt klar.
Det blomstrar på ruiner
Af flydda folk och dar.*

*Det språk, som gruset talar,
Ett genljud är, en slägt
Af Ordet, som hugsvalar
Det första Lifvets slägt.
Ett mörkt, ett grusadt Babel
All mensklig visdom är.
I drägten blott af Fabel
Det sanna träffas der.*

*Dock strålar djupt i töcknar
All världens milda ljus,
Dock banas genom öcknar
Vår väg till Fadrens hus.
Blott trogen, bergfast vilja
Får risva tidens flor,
Och sanningarnes lilja
På branta alper gror.*

*Så tänkte Du och sökte
Det rätta guldets skatt,
Och tyst din bana krökte
I ålderdomens natt,
Såg enhetsstrimman dela
Sig sjufalt för din blick,
Och talets Proteus spela
I tusen formers skick,*

*Tills rena silfverstrålen
Fromt helsade sin Brud,
Och alla tungomålen
Bekände HERren Gud.
Tidåldrar och Nationer
Du såg kring Korset då,
Som rymdernas Aoner
Kring Nilens stjerna stå.*

*Den bok, som natt betäckte
I långa seklers dar,
Den Änglar fordom räckte
Åt människornas far,
På nytt i dina händer
De lemnade, och snart,
Kring jordens alla länder,
Dess ljud förnimmas klart.*

*Likt Serafstungor hviska
De ett odödligt hopp,*

Mildt locka de, som friska
Kristallekällors lopp.
Högt flammor här en bränad,
Af jordens eld ej tänd.
Ömt blickar här en trånad,
Mot tidens sol ej vänd.

Sin vinge själen lystar,
Vill trotsa fästets tvång,
När hemmets längtan snyftar
I djupa toners gång.
Sin örnflygt vill hon sträcka
Mot ljusets Ocean,
Sin eldtörst vill hon släcka
I himlarnes Jordan.

Men ej för lustans trälar,
För snövit oskuld blott,
För kyska jungfrusjälar
Sig öppnar ärans slott.
Hvad båtär älska ljuset,
Om mörker sjelf man är?
Gud är en eld för gruset —
Han flammor och förtär.

Blott Kärleken, som brinner
I sjelfva dödens qual,
Blott Korset öfvervinner
De vreda stjernors tal.
Marias Son allena,
Med genomstungen hand,
Oss hemför till de rena
Cherubers fosterland.

Trotts Demiurgens spira
Och falska lärors röst,
Jag evigt dock skall fira
En nattvard vid Hans bröst.

*Ut från ett vrångvist slägte
Betraktelsen mig tog.
Sin modersfamn hon sträckte,
I mänskenskrans hon log.*

*Att lida och att glömma
Hvad ej är hågkomst värdt,
Att älska oeh att drömma,
Mig fridens Genier lärt.
Än blomstrar i mitt minne
Det fordna Edens vår,
Djupt skrifven i mitt sinne
Än Adamsboken står.*

*Ty vill jag tåligt skåda
Mot fästets klara höjd,
I harpans ljud förråda
Min saknad och min fröjd.
Så hör, bland furuträden,
Det matta Echos röst
Af morgonlandets qväden
Ur Skandinavens bröst!*

KÄRLEKEN.

Metafysisk Lärodikt.

Ljuset vidt kring Alltets kretsar råder.
Af dess kärlek svallar hvarje åder,
Glöder hvarje nerf i jordens kropp.
Dalens rosor det ur knoppen tvingar,
Ger åt örnen och åt fjäriln vingar.
Skiftande i tusen former, lifvet
Blomstrar för dess vink ur natten opp.

När ur Oceanens salta floder
Strålarnes och dagens gyllne Moder
Tågar fram vid lärkors fröjdeljud,
Strax af njutning hvimla dald och vallar,
Rodnande af glädje hafvet svallar
Och ett återsken af Evigheten
Purprar, Uranos! din mörka brud.

Men när Solen sjunker nerom bergen,
Tystnar jubeln, bleknar rosenfärgen,
Och i sorgflor sig Naturen klär.
Lunden mörknar, blommans kalk sig sluter,
Daggens gråt sig öfver fälten gjuter,
Och af sömnen typiskt uppenbaras
Dödens hemska, fruktade myster.

Dock, bland lifvets alla myriader,
Menskan blott af varelsernas Fader

Unnades at njuta Skönheten.
 Medvetlösa plantorna och djuren
 Blicka opp mot ljuset och azuren —
 Menskoanden ur sin mikrokosmus
 Ger förklarad hvarje bild igen.

Allt hvad skönt för dennes blick sig målar
 Af sin urbilds ljusa gloria prälar,
 Adladt blir af själens gudadrag.
 Rosens mun af menlös glädje myser,
 Oskuldsglans från liljans krona lyser,
 Blyg i gräset gömmer sig violen,
 Cedern strätvar stolt mot eterns dag.

Och, vid lyrans skära himlatoner,
 Gudalif befolkar verldens zoner,
 Blek i skyn Endymions flicka går.
 Cynthierns gullvagn kring Olympen rullar,
 Bacchus ler från solbeglänta kullar,
 Och en krans af gullax och cyaner
 Flätar Ceres åt sitt blonda hår.

Sefirs kyss en himmelsk barm förfriskar,
 Mildt från eken skogens Dryas hviskar,
 Och i böljan klagar en Najad.
 Syrinx sakta hörs i vassen snyfta,
 Nympfen ropar doft i bergets klyfta,
 Och mot källan hennes älskling lutar
 Trånande sin hvita kronas blad.

Fåfängt fattad af begärens svindel,
 Täckt förgäfves af passionens bindel,
 Skönheten, o menska! dock du ser.
 Smäktande i nödens låga kojor,
 Irrande i öcknar, smidd i bojor,
 Saligt dock Naturens fallna drottning
 Mot sin forntids gyllne bilder ler.

Med förtjusning Grönlands vildar skåda
 Morgonrodnan, som, att dagen båda,
 Rosenkrönt på deras isberg står.
 Glad ser Irokesen månens strimma
 Tyst försilfra elfvens bleka dimma,
 Och, med skuggors dans, vid löfvens susning,
 Magiskt lifva grästapetens vår.

Skön är rosen nyss ur knoppen bruten,
 Lent af daggens morgontår begjuten,
 Kysst af fjärlins ilände begär.
 Sköna tindra aftonstjernans blickar,
 Dem en vårlig ambranatt hon skickar
 Ned till älskande i myrtenlundan —
 Skönast dock i Alltet Qvinnan är.

Skapardriften ej dess like danar,
 Ljufvare ej tankens forskning anar,
 Blomstrar ej i skaldens purpurdröm.
 Dagens eld af blåa ögat släckes,
 Dödens sömn af silfverrösten väckes —
 Högre ljusbild ej af evigheten
 Målar sig i tidens dunkla ström.

Hell dig, lifvets sol! Naturens krona!
 Fåglarne din äras hymner tona,
 Bäckan sorlar hviskande ditt låf.
 Ljuft för dig sig buga lundens toppar,
 Blomma träden, svälla blomstrens knoppar,
 Breder våren sina gröna mattor
 Festligt ut i Vestas rika hof.

Tusen bilder föddes af Naturen.
 Qvinnan, sist af modrens sköte buren,
 Täflade med Solens Gud — och vann.
 Från den stunden föder icke jorden.
 Ofruktsam är tidens maka vorden

Se'n behagens alla rosenstrålar
I en brännpunkt samlade hon fann.

Vidt som skyn den blåa pellen spänner,
Ljuset glimmar och ett väsen känner,
Kärlek! ock din blomsterspira rår.
Brinnande du ser från Solen neder,
Månens char kring jordens klot du leder,
Kysser Floras barn ur vintersömmen
Och med stjernor firmamentet sår —

Starkast dock i menskans svaga hjerta,
Rika källa till dess fröjd och smärta!
Herrsakar du med en oändlig drift.
Barnets glada morgonlif du ammar.
Vildt i ynglingen din låga flammor,
Lifvar mannen och med hoppets skimmer
Målar än den gamles öppna grift.

Allt det stora menskolynnet föder,
Hvarje bragd som lik en stjerna glöder
Segrande i flydda tiders natt,
Hvarje drag af snille, som förvånar,
Lif och glans af kärlek ensam lånar —
Han på gränsen mellan jord och himmel,
Herrskande sin gyllne thron har satt.

Se! med svärdet hjelten sig beväpnar,
Ej för dödars hot den starke häpnar,
Vadar glad i purpurström af blod.
Fåfängt regna loden, blixtrar stålet
Kring hans hjessa; oförskräckt till målet
Tränger han — men kärleken allena
Födt hans vilda segerrika mod.

Skaldekunst! hvem strängade din lyra?
Konstens söner! hvem med helig yra

Rusade ert hjerta? — Eros blott.
Magisk pensel han åt Zeuxis räcker,
Han till lif Pygmatians bildstod väcker,
Stämmer Amfions cittra, och mot etern
Reser Tempelhalf och Kungaslott.

Höga Vishet! hvem mot himlaljuset
Lyftade din skumma blick ur gruset,
Återgaf dig paradiset hopp?
Kärlek! kärlek! att din urbild finna,
Heligt vörda skönhetens Gudinna,
Platos själ mot blåa fosterlandet
Sväfvade ur Hyles dimmor opp.

Amors fackla dock ej endast tänder
Dygden, snillet — äfven Furiens bränder
Hemskt sig nära vid dess silfverbrand.
Se en Helena i blodström dränka
Phrygiens fält, i flammor Ilion sänka —
Se den blanka, afgrundsmidda dolken
Tragiskt röka i Medeas hand.

O! hvad söker denna allmakts flamma?
Till hvad rymder syfta, hvadan stamma
Dessa vilda, eviga begär?
O! hvem är du, Amors ljusa Moder?
Steg du opp ur Oceanens floder?
Sjönk du ned ur solarnes församling,
Himlens tolk i ändlighetens sfer?

Ros från ros, på gullbestänkta vingar
Fjäriln sig i ambraluften svingar
Öfver fält, der vårens kärlek brann.
Hvarje blomma Sylfens tjusning väcker,
Hvarje vällustkalk, som Flora räcker,
Suger han med eldig törst — men ingen
Honom mätta och besälla kan.

Af materiens dunkla irrbloss dårad,
Locken fladdrande och kinden tårad,
Psyche trånsjuk följer Amors spår,
Anar honom bakom rosenhäcken,
Hör hans lena röst i silfverbäcken,
Ser hans vink ur aftonrodnans salar —
Aldrig dock hon hjertats Konung når.

Pilgrimsstafven tag och sök att hinna
De palats, der österns väktarinna
Slumrar ljuft på Tithons saffransbädd.
Sök den kust, der, afklädd ljusets strålar,
Phebus vattnar sina trötta fålar,
Och mot Guden i kristalle-porten
Thetis går, i guld och azur klädd.

Fåfång sträfvan! evigt målet viker,
Hvarje dag din spända väntan sviker,
Gäckar med en diktad himlarand.
Fåfångt så mot drömda kärleksfröjder
Sväfva vi kring dalar och kring höjder —
Evigt, evigt vinkar Idealet,
Aldrig, aldrig räcker det sin hand.

Hvad är skönhet då? En himmelsk skugga,
Röjd i tårarne, som evigt dugga,
Isis! på din bleka moderskind.
Hvad är kärlek? En narcissisk villa,
Känslor för en bild i vattnets stilla,
Härmande kristall elysiskt målåd,
Grumlad af ett fallet löf, en vind.

Oceaner stifta Frejas rike.
Evigt vexla, hafvets vågor like,
Alla former under månens klot.
Fåfångt, ack! vid deras mörka hvimmel
Ler i djupets famn en dunkel himmel —

Sträfvä ej att nå dess kalla Solar:
Räds! en afgrund tar dig der emot.

Afhör ej hvad böljans nymfer sjunga:
Se mot himlen der de evigt unga
Stjernorna i fackeldansen gå.
Öfver sferer, som i rymden klinga,
Djerft till minnets fosterland dig svinga,
Der Idéerna kring Gudathronen
Glänsande i ljusets rustning stå.

Höljd af natt, i jordens dunkla hjerta
Herrskar Vällust och dess syster, Smärta.
Skönheten i färgers trollverld bor.
Men den höga, eviga Gudinna,
På hvars altar oförvanskligt brinna
Andeverldens rökverk — ofvan Solen
Thronar hon i Cherubimers chor.

Morgonrodnor hennes klädnad spinna,
Stjerntiarer kring dess hufvud brinna,
Segrens harpa brusar i dess famn.
Djupt för henne Änglarne sig böja,
Tjuste helgonen i skimret dröja —
Vishet nämud af himlens myriader
Under molnen bär hon Dygdens namn.

Ur sin larf den unga fjäriln ilar
Svärmar fritt kring ängarne och hvilar
Vingen ej förr'n han en maka fått.
Se! han väntas af sin älskarinna,
Mellan blomstren deras kyssar brinna,
Men på ruset följer dödens slummer —
O! hur afundsvärd är fjärilns lott!

Glad han njuter sina sommarmånar.
Innan dystert höst-olympen blånar

Evigt bergas han från saknans qual.
Så ej menskan. Väckt ur glädjens drömmar,
Står hon ensam. Fåfångt tåren strömmar,
Och en törnbekransad stig till grafven
Vandrar hon i sorgens kulna dal.

Hemskt i dunklet minnets hamnar spöka.
Fordna toners efterljud föröka
Saknaden af njutningarnes år.
Hvarje ros för äldrens köld försvinner,
Hvarje stjerna, som i azurn brinner
Med ett tröstrikt sken, af molnet släckes,
Och odödligt blöder hjertats sår.

Dock hvart för mig känslans feberyra?
Klinga ålderdomens fröjd, o lyra!
Klinga dygdens himmelska behag!
Hell dig gamle der med silfverhåren!
Leende igenom andaktståren
Skådar du mot blåa fosterbygden
Och begråter ej din flydda dag.

Och du småler? Fegt af himlen tigger
Du ej döden? Och omkring dig ligger
Lik en rosig sommarqväll din värld?
Ack! du ser den änglarena bruden:
Glänsande i oskuldshvita skruden
Blickar hon från himlen ned och hviskar
Gudalöftet om en återfärd.

I sin fornbygd, nattens haf, tillbaka
Sjunker långsamt, o Vulkan! din maka,
Silfverdimman lik, i markens famn.
Långsamt mörkna jordens låga dalar:
Festligt klarna himlens gyllne salar,
Och Urania med belöningskransen
Ur sin gullport ropar segrarns namn.

Yngling! svär en evig fejd åt qvalen!
 Blomsterkrön din tinning, töm pokalen
 Och mot lifvets glada majsol le!
 Nöjets tärna vinkar dig, o ila
 Vid dess barm på rosors bädd till hvila!
 Thetis lik i skiftande gestalter
 Skall hon gäcka dig, en ny Pelé.

Upphör då att skuggor längre jaga!
 Låt det inre ljuset dig ledsaga
 Fridsamt upp till Andarnas förbund.
 Hvarje glansbild i din lefnads töcken
 Själens välnad är i rummets öcken,
 Af ditt bättre sjelf ett brutet skimmer,
 Gycklande på tidens svarta grund.

O Amanda! när din bild sig målar,
 Krönt af liljor eller helgonstrålar,
 Stilla mänskensnätter för min själ:
 Hvadan då så öm, så gränslös trånad?
 Dessa tårar? dessa suckars brånad?
 Denna önskan att vid dina fötter
 Offra lif och hvarje jordiskt väl?

När i dalen, der oss skuggan gömmer
 För hvart lystet öga, jag mig drömmer
 Tryckt, o Ängel! till ditt hulda bröst.
 Hvadan då mitt hjertas milda tjusning,
 Skimret lik af evighetens ljusning,
 Balsamflägtarne ur Edens lundar
 Och Serafens kärleksfulla röst?

Sköna flicka! ej ditt öga tände
 Dessa lågor. Samma eld mig brände
 Innan härlig för min blick du stod.
 Samma vällust intog mina sinnen

När omsväfvad af en forntids minnen
 Ännu barn jag upp till stjerneborgen
 Såg ur andaktsrika tårars flod.

Ej, Amanda! dig min tränad söker.
 Hemskt bland törnen sig min bana kröker,
 Svarta åskor skymma bort min dag.
 Ensam, ensam vill jag banan skrida,
 Ensam viggan darrande förbida —
 Blott mig sjelf jag älskar i Amanda,
 Blott symbolen af mitt fordna jag.

Skön, lik strålen i ditt blåa öga,
 Glänste själen fordom vid den höga
 Gudathronen i Cherubers chor.
 Ljuft hon brann, som dina kinders blomma,
 Log som dina läppar, tills den fromma
 Sjönk, förledd, ur sina himlar neder
 Till det grus der vanskligheten bor.

Rastlös oro nu den svaga bränner.
 Evigt skiljd från sina himlavänner
 Finner hon på jorden ej en vän.
 Fåfångt, fåfångt hon i öcknar gräter —
 Hvad hon varit, blir hon aldrig åter,
 Blott vid skönhetens och diktens tjusning
 Flämtar matt dess urlif upp igen.

Dock, hvad fröjd mitt qualda bröst förfriskar!
 Tröstens Ängel med sefiren hviskar,
 Friden sänks med daggens perlor ner.
 Fjerran, fjerran, bortom havvets vågor,
 I den skära aftonrodnans lågor,
 Gullbestrålad af försoningsdagen
 Paradisets kust jag vinka ser.

Så jag sjöng. Med balsamgråt på kinden
 Vallmokronan nickade i vinden,
 Göt kring rymderna sitt opie-doft.
 Lutan sjönk — dess silfvertoner dogo,
 Dvalans känslor långsamt mig betogo,
 Och i milda rosendrömmar själen
 Höjde sig ur bojorna af stoft.

Minnets verld rann opp i månens strimmor,
 Klädd i flor af gråa aftondimmor
 Jordan tyst i slummerdrägten låg.
 Skög och dal i sabbats-stillhet tego,
 Änglaväsen ned från himlen stego,
 Och mot Amors blåa himlaboning
 Psyches öga, ömt och trån matt, såg.

Ljust af sömnens blomsterband jag trycktes —
 Själens blick, då kroppens öga lycktes,
 Såg en mö i drömmens underland.
 Vällustfullt i tårar ögat blänkte,
 Himmelsk oskuld kinden purpurstänkte,
 Saligt myste läpparnes rubiner,
 Barmen slog af öfverjordisk brand.

Som i dunkla cederskogens sköte
 Tvenne dufvor till hvarannans möte
 Hänryckt fly med kuttrande begär,
 Så vi tjuste mot hvarannan foro.
 Hvarje smärta, hvarje dunkel oro
 Kysstes bort, och i ett gullrödt fjerran
 Kringflög oss Cherubers lätta här.

Till mitt bröst jag henne slutit hade,
 Snöhvit arm hon kring min skullra lade,
 Såg i ögat smäktande på mig.
 Och hon talte: Hennes röst var tonen
 Af en cittra, som vid gudathronen,

Öm, högtidlig sitt adagio klingar
Medan Serafsharpan hvilat sig.

Och hon sade: »Hoppas ej att finna
Här en vän, en trogen älskarinna.
Har du ej i himlarne din brud?
Se mig kärligt i mitt ljusa öga!
Mins du festen i det blåa höga?
Solar våra bröllopsfacklor svängde,
Och vårt band välsignades af Gud.

Mins du sorlet än af Edens bäckar?
Mins du skuggan af de rosenhäckar,
Der min blyga änglakyss du njöt?
Hvarför brottsligt öfverge din maka?
Skall hon fåfängt ropa dig tillbaka?
Blott för ångrens tårar öppnas åter
Himlens port, den Cherubsvakten slöt.

Djupt du föll — ditt högmod dig förledde —
Långa år af smärtor du beredde
Åt dig sjelf och åt din himlavän.
Ack! din maka kunde dig ej följa.
Suckande hon går vid lifvets bölja,
Och i tårbriljanter bytt dess saknad
Regnar på smaragdestranden än.

Till ditt grus jag ville gerna tränga,
Ack! men portar af demant mig stänga
Obevekligt, älskade! från dig.
Blott när månen, som här nere prålar,
Härmar verdens sol med lånta strålar,
Unnas mig i dunkla andedrämmar
För din själ att uppenbara mig.

Jordisk kärlek alstrar brott och plågor.
Stoltheten vid Hyles bleka lågor

Vildsint tände denna afgrundsbrand.
 Vänd, o vänd till himmelriket åter,
 Kärleken ej yfves der, han gräter —
 Ömhetens och salighetens tårar
 Fukta rosorna i lifvets land.

Vill du åter dricka Edens floder,
 Glöm den kärlek, som är hatets broder,
 Tag ditt fordna barndomslif igen.
 Till den höjd, der silverstjernan bäfvar,
 På den ban, der Korsets fana sväfvar,
 Smyckad af försoningens rubiner,
 Hasta så förklarad mot din vän!

Så hon talte: och, med gråt på kinden,
 Ur mitt sköte, lik en suck af vinden,
 Flydde hon och vinkade farväl.
 O! hvar är du, himlaburna väsen?
 Morgondaggen tindrar re'n på gräsen
 Och i etern klingar lärkans jubel:
 Ensam klagar min förblödda själ.

DIALOG.

Ängeln och Själen.

ÄNGELN.

Träd närmare gallret,
O sörjande Nunna!
Så vill jag dig räcka
De bäfvande sippor,
De tårade liljor,
De röda pioner,
Som Christus dig skickar,
Äonernas Konung,
Ur himmelens park.

SJÄLEN.

Hur saligt du glimmar,
O strålande yngling!
Skönt tindrar ditt ögas
Olympiska skimmer,
Ljuft kinderna glöda
Af helsa och oskuld,
Och sirligt sig hvälfver
Kring mjölkhvita pannan
Ditt krusiga hår.
Mig tyckes som ofta
Jag hörde din rena,
Melodiska stämma;
Mig tyckes som ofta
Jag hänryckt betraktat
Ditt glänsande anlet.
Dock vet jag ej hvar.

ÄNGELN.

Väl ofta du såg mig
I Allfaders rike,

I skönhetens verldar,
 Den eviga vårens
 Elysiska land.
 Af Gudomens öga
 Med kärlek bestrålad,
 På gyllene skyar
 I fullhetens salar
 Du byggde din thron.
 I susande kransar
 Af palmer och lagrar,
 Omgördd af blåa
 Kristalliska floder,
 Ditt rike Naturen,
 I Majsolars skimmer,
 Låg under din fot.
 Från uppgångens portar,
 Till skuggrika nejder,
 Der aftenen slumrar
 I doft af violer,
 Från nordstjernans hembygd
 Till molnen *), som kransa
 Med darrande skimmer
 Den sydliga Polen,
 Du bjudande vände
 Ditt strålande öga
 Och fyllde olympiskt
 Med Allfaders kärlek,
 Med enhetens dyrkan,
 Det lif-fulla rummets
 Oändliga vidd.
 Då steg jag med blommor
 Från himlen ej neder,
 Till Animas häkte:
 Då steg jag med blommor
 Från lägre Jordaner,

*) Stora och Lilla Molnet, 2:ne constellationer i Södra hemisfären, nära Verldspolen.

En offrande Ängel,
Till Anima opp.

SJÄLEN.

Hur lefver den sälla
Odödliga skaran
Deruppe i etern?
Ack! tungt är mitt hufvud
Af jordiska dunster.
Knappt gjuter ett minne
Af flyktade dagar
Sitt månbleka skimmer
I tankarnes natt.
Bekransar Maria *)
Än festligt med stjernor
De gullgula håren?
Säg, thronar ej Christus,
Äonernas Konung,
Bland saliga andar,
Bland ljungande solar,
I kärlekens purpur,
I maktens tiar?
Säg, minnes den Höge
Sin Animas kyssar,
Sin Animas rosor?
Säg, har Han förgätit
Sin längtande Brud?

ÄNGELN.

Evärdligt Maria
Med gyllene stjernor
Bekransar de blonda
Ambrosiska håren.
Evärdligt Han thronar,
Äonernas Konung,

I kärlekens

*) Intellectualverlden, Himmelriket — Pleroma.

I kärlekens purpur,
 I maktens tiar.
 Otaliga skaror
 Af qvinnliga Andar
 För Honom sig kröna
 Med vårliga rosor
 Och härligt sig kläda
 I oskuldens rena
 Snöglänsande drägt.
 Dock kan Han ej glömma
 Sin förstfödda kärlek.
 Än hoppas Han ständigt,
 Att Anima kommer
 I solkronans skimmer
 Försonad, förskönad
 Till Honom igen.

SJÄLEN.

Träd närmare gallret,
 O strålände gosse!
 Så vill jag försöka
 Att genom de kalla,
 Att genom de täta
 Och fuktiga jernen
 Dig gifva en kyss.

ÄNGELN.

O snöbleka flicka!
 Blott högröda läppar,
 Blott kinder af purpur,
 De Evige kyssa.
 Skön blänkte du fordom,
 Lik ångande rosen
 I himmelens trädgård,
 Beduggad af känslans
 Olympiska tårar.

Nu är du, o arma!
Som vårdalens lilja,
Så tvinsjuk och blek.
Hvad helsningar sänder
Du Christus tillbaka?
O svara! jag trifs ej
I skymningen här?

SJÄLEN.

Ack! slöte ej galler
Och bommar af koppar
Mig inne från vårens
Hesperiska dalar,
Hvad blommor jag skulle
Åt Brudgummen plocka!
Nu har jag ej annat
Att gifva tillbaka,
Ån Brudgummens egen
Gudomliga skänk.
Kom! tag denna sippa,
Bär henne, o Ängel!
Åt Christus tillbaka:
Berätta att perlan,
Som darrande glimmar
I silfrade skålen,
Är Animas tår.
Säg Honom, att evigt
Hon ångrar sin villa,
Begråter den stunden,
Då, lockad af ljuden
Från Achamots harpa *),
Hon steg i den låga
Materien ned.
Nog länge åt tidens

*) Achamot — Materiens idé, den ursprungliga syn-
den, Demiurgens Mor.

Och rummets Äoner
 I brännande tårar
 Den friborna tärnan
 Har skatten betalat:
 Nog länge, af Solens
 Cherub med det höga
 Det flammande svärdet
 Från lifsträdet jagad,
 Hon suckande irrat,
 Bland dunkla gestalter,
 I djurkretsens natt.
 Skall Psyche då aldrig
 Med Amor försonas?
 Skall Fenix ej upstå
 Förskönad från bålet?
 Ack! brister ej världseggets
 Höglåa skal?

FÅNGEN.

I Verldsfurstens *) Harem
 Är Anima fången.
 På grönskande mattor
 Hon suckande skrider,
 Och kronljusen sänka
 Från mörkblåa taket
 Sitt darrande skimmer
 På vandrerskan ned.
 Sju bistra Demoner
 Med blodröda sablar
 Vid portarne vaka:
 Tolf lågande drakar
 Kring borgen sig lagt.
 Af forntida vänner
 Ej någon hon skådar —
 Blott Månguden kommer —
 (En väktare är han;
 Men Animas tårar
 Den kalle dock röra!)
 I stjernklara nätter
 Han leende kommer
 Och klappar på fönstret
 Och för till den arma
 Gudomliga budskap
 Från Andarnes land.
 Och Soljungfrun kommer —
 (En väkterska är hon;
 Men Animas böner
 Dock henne beveka!)
 I ångande vårar
 Den strålande kommer

*) Verldsfurste eller Demiurg — den som Naturens absoluta medelpunkt sig sättande, från Gud affälliga fenomen-människan. I Bibeln kallas han syndens människa, Antichrist.

Med blomstrande skänkerna
Sunnan ifrån.

Ack! Verldsfursten gruffigt
Den fångna behandlat.
Från skinande barmen
Han stjernkedjan ryckte,
Från snöhvita medjan
Han kämpande löste
Den lysande gördeln,
Som rodnande blygsel,
Din älskling, Maria!
Den strålande eterns
Gudomliga dotter
I himmelen väft.
Från glänsande lemmar
Han ryckte den ljusa
Eteriska slöjan,
Och klädde den fallna
I fruktansvärdt svart.
Ty Verldsfursten älskar
Det nattliga svarta:
Ej kan han sig vänja
Vid skimmer och ljus.

Betraktelsens spegel
Med darrande händer
Den sörjande flickan
För anletet håller
Och kastar den bort,
Och gråter och vrider
Bloddaggiga händer
Och ropar: »O Himmel!
Hur rysligt förvandlad
Nu Anima är!
Hvart flydde de rosor
Som kinden förgyllde?

Hur slocknade ögats
 Eldstrålände skimmer?
 Ur gullgula lockar
 Är solkronan fallen,
 Från tynande kroppen
 Är snödrägten röfvad.
 O! säge mig Christus,
 Han hatade mig.«

O Anima! torka
 Från svanhvita kinden
 Din bäfvande gråt!
 Ur Pleromas salar *)
 Dig Christus betraktar —
 O! vet att i ångrens
 Försonande tårar
 Du skönare blänker
 För Ljusdrottens öga,
 Än förr i den leende
 Kärlekens pragt.

*) Pleroma — Allhet; Enhetens uppenbarelse genom oändelig mångfald; den absoluta Medelpunktens periferi — Idéverld, änglahimmel, Olymp; äfven dess symbolik i Tiden och Rummet, Stjernhimmel, För-samling.

M A R I A.

Med forskande blickar
 Såg Christus från himlen
 Till jordgruset neder
 Och sökte en Tärna
 Bland människors barn.
 En Tärna, så menlös
 Som blomstret i Saron,
 Som dufvan så öm.
 En Tärna, hvars Lifsfukt
 En gång från de mörka
 Demonernas välde,
 Materiens bojor
 Och synden och döden,
 Mildt skulle befria,
 O Adam! din ätt.
 Då såg Han Maria:
 I Bethlehems lundar,
 Bland susande palmer
 Och Salomos liljor,
 I aftonens skimmer
 Hon tänkande gick.
 Än bröt hon en blomma
 Vid ormande bäcken
 Och stänkte med tårar,
 Med andaktens tårar,
 Den gyllene kalken:
 Än såg hon, med stora
 Gudomliga ögon,
 I systerlig azur
 Mot Pleroma opp.
 Och Christus, af kärlek
 Gudomligt betagen,
 Till Furstar och Magter,
 Planeter och Solar

I himlarne vände
Sitt glänsande anlet:
»O vänner! nu klingar
Försoningens stund.«
Och Gabriel sväfvar
Med susande vingar
Och glödande kinder
Till Bethlehem ned.
Och, »Hell Dig, Maria!«
Så tonar hans stämma
Från gullröda läppar
I blommande lunden,
Och himlarne gifva
Från klingande harpor,
Från sjungande Änglar
Hans helsning igen.
Och floderne brusade,
Skogarne susade:
»Hell Dig, Maria,
Guds Dotter och Brud!«
Än sorlar i vågorna,
Tindrar i lågorna,
Klappar i menskornas
Skakade hjertan,
I fröjden och smärtan:
»Hell Dig, Maria,
I eviga dar!«

BRUDEN.

Långt skild från ärans gyllne salar
 Och flärdens yra ljud,
 I ödmjukhetens låga dalar
 Bor Christi trogna Brud.

En salig vår dess parker sirar:
 Med hvarje mänhvarfs lopp
 En ny gudömlig Flora spirar
 Ur mullens sköte opp.

Den glömda dygdens eterneller
 Befolka denna trakt,
 Och kärleksrosen himmelskt sväller
 I silfvertårars pragt.

Oskuldens liljor mot den skära
 Smaragdegrönskan le,
 Och blyghetens violer bära
 Ambrosisk rökelse.

Upp mot den bländande symbolen
 Af Andarnes Regent
 Ser längtans solros, kysst af strålen
 Från högblått firmament.

Och der en tårebäck sig böjer,
 Nerom granitens berg,
 En späd *Förgät mig ej* sig höjer
 Klädd i sin hembygds färg.

Af fridens evigt gröna palmer
 Omsusad dalen är.
 Ljuft klinga näktergalens psalmer
 Och dufvans suckar der.

Elysiskt ensamheten breder
 Sitt lugn kring denna ort.
 Ej steg en vandrare hit neder
 Ur stadens höga port.

Blott Änglar ned till Bruden sväfva
 Ur himlens blåa hus.
 Ljuft deras ambravingar bäfva
 I månens kyska ljus.

»Gläds!» De till Eolsharpor sjunga
 Vid himlatoners lopp.

»Snart skall den nya Solen ljunga
 Med evig majfest opp.

Än kornet dödt och ensamt drömmer
 I dunkel nattfull jord.

Än dödens skugga mystiskt gömmer
 Det helga Lifsens ord.

Snart susa milda skaparväder
 Kring vansklighetens fält,
 Och evighetens morgon träder
 Ur österns rosentält.

Och tusen himlaburna drifter,
 Som dött i jordens grus,
 Gå rodnande ur sina grifter
 Fram i evärdligt ljus.

Hur salig skall du då, i andra
 Odödligas förbund,
 Bland Edens amaranter vandra
 I friska palmers lund!

Och glöda af serafisk tjusning,
 Då hänryckt du får se
 Din nya bild, i purpurljusning,
 Ur himlakällan le.

Hvad glädjetårar skall Du gjuta,
 Då till sitt gudabröst
 Dig Christus ses för evigt sluta
 Vid Änglars jubelröst!

Så vattna då med fromma tårar
 De späda blommors knopp.
 Snart rinna de i Edens vårar
 Till stjernor bytte opp.

LUSTVANDRINGEN.

Ur flärdens sidenprydda salar
 Den fromma själen enslig går
 I parkens famn, der näktergalar
 Besjunga jordens himlavår,
 Der blomstren paradisiskt spira
 I dagen fram ur almars skjul
 Och tingens nya Andar fira
 Kring jordens krets en mystisk jul.

Hvad tårar hennes kind bedugga!
 Af helig rysning pressas de
 I skogen, der ur ekars skugga
 Betraktelsernas rosor le.
 Guds kärlek der med nardusflägar
 Omsväfvar vänligt hennes stig,
 Och glädjebranden, som försmägar,
 Förskönad åter höjer sig.

Ljuft på sin Brudgum hon då tänker
 I strålars eller törnens krans:
 Ur minnets gyllne spegel blänker
 Hans skugga i olympisk glans.
 Af svarta skyar, af azuren
 Förgäfves från sin kärlek skild,
 Vidt kring den blomstrande naturen
 Hon hör Hans stämman, ser Hans bild.

I rosens hy med våta blickar
 Försonarns blod hon glänsa ser.
 Från solen Han sin helsning skickar,
 I afstontjernans guld Han ler.
 I Honom andas blött den fromma,
 Af Honom blött dess hjerta vet.
 Hvert träd predikar, hvarje blomma
 Förkunnar korsets hemlighet.

Med barmen svälld af evig brånad,
 Närd af ett ljuft oändligt hopp,
 Hon skådar med en namnlös tränad
 I azurn genom tårar opp.
 När blixstens röda eld haf svalla,
 Och dundrets dofva viggas slå,
 Upp till den höjd, der åskor knalla,
 Hon skådar längtande ändå.

Klar stiger bönen's offerflamma
 Ur hjertats natt, ur jordens grus,
 Och Edens vindar henne amma
 Och Änglar fröjdas i dess ljus.
 Guds Ande far på dufvovingar,
 Hallelujah! ur eterns höjd,
 Och känslans Eolsharpa klingar,
 Och tanken smälter bort i fröjd.

STJERNORNA.

Se stjernorna! se hur de evigt unga,
 Beskrudade af glans,
 Kring rymdernas kristallesalar ljunga
 I härlig fackeldans.

HANS låf, som öfver Rummet, öfver Tiden
 Dväljs mellan Cherubim,
 De sjunga gällt, som, i den högre friden,
 En chor af Serafim!

Ej seklers allmagt deras kraft försvagar.
 I dag de följa än
 De samma heliga och visa lagar
 Dem gafs i skapelsen.

Odödlighet dem himlen därför skänker,
 Ej vissnar hårens gull,
 Ej ungdomsblomman, som på kinden blänker
 Eldfärgad, skimmerfull.

När slägter tallöst blomstra opp och falla
 I jordens låga dal,
 Sin Bardasång de lika modigt skalla
 I fästets kungasal.

Så lönar himlen dem, som själen rena
 Från jordiska begär,
 Hvars hjertan slå för Gudomen allena,
 För allt hvad evigt är.

Olympisk glans skall hvar och en förklara,
 Som vandrat dygdens stig.
 Vill du en ros? Vill du en stjerna vara?
 O yngling! svara mig.

JORDEN.

”Hvem skapte dig så mörk, o Moder!

Så tung och kall?

Hvem bjöd dig gråta dessa floder,
Ett världshafs svall?

Ej tröstar glansen af din yta
Din sorgsna Son.

Blott härmad är dess pragt, — der skryta
Blott ljusets lån.

Af rosor och af hyacinter
Din mantel ler,

Men tanken endast natt och vinter
Derunder ser.

Häruppe gycklar livvets skara
I menlös ro.

Förruttelse och maskar bara
Der nere bo.

Hårt är ditt hjerta — Ej det ömmar
För barnens lott.

Ej blod i dina ådror strömmar, —
Metaller blott.

Hur grymt med våra qual du skämtar,
Med vårt begär!

Det bröst, som efter sällhet flämtar
Du guld beskär.«

O Son! ej mörk jag skapad blifvit,
Ej kall jag var.

Den drägt din ondska åt mig gifvit,
Jag sedan bar.

Se'n brottsligt du dig skilja lätit
Från ljusets Gud,

Jag natt och dag allena gråtit
I sorgeskud.

Blott minnets bleka krona sirar
Mitt dunkla hår,
När jag din öskulds dödsfest firar
Hvar flygtig vår.

Gå! helga du på nytt din vilja!
Var åter ren
Och silfverhvit som dalens lilja
I månens sken.

Med lifvets Fader dig försona!
Mot verlden strid,
För himmelrikets sköna krona,
För dygdens frid.

Då skall jag åter mot dig mysa —
Med glädjens namn
Du skall mig nämna och ej rysa
För modrens famn.

Då, när min sorgetid har farit
Som moln förbi,
Skall jag å nyo, hvad jag varit,
Ditt Eden bli.

O gläds! snart dödens tegar föda
De helga ax.
Då skall jag högt af kärlek glöda
Som fördomdags.

Och hänryckt uppstå till det möte
Jag länge flytt,
Och bära i Gud Faders sköte
Hans barn på nytt.

FLODEN.

Se den klara
Strömmen fara
Genom fält och skogar hän.
Se dess ljusa
Böljor susa
Under gröna poppelträn.
Aldrig rastar,
Fjerran hastar,
Fjerran bort hans silfvervåg.
Intet hinder
Honom binder
På hans långa vandringståg.

Vårens händer
Kring hans stränder
Blommor strö till tusental,
Och de unga
Fåglar sjunga
Rundtomkring i skuggrik dal.
Eliséer,
Land af Féer
Rikt befolkade hän ser,
Och kring svalLEN
Af kristallen
Gjutas myrtenskuggor ner.

Månens milda
Klot ses bilda
I hans våg sin återglans.
Solens skära
Gudomsära
Lifvar den med stjernors dans.
Gröna öar,
Vattnets möar,

Sträcka

Sträcka honom famnen mot.
 Guld och klara
 Perlors skara
 Trampas flygtigt af hans fot.

Evig trånad,
 Dunkel brånad
 Honom för mot hafvets strand.
 Oceanen
 Länkar banen
 Med fördolda kärleksband.
 Utan hvila
 Ses han ila,
 Vill i azurdjupets ro
 Sig förlora,
 I det stora
 Fadrens vatturike bo.

Så ock Anden,
 Löst ur banden
 Af en jordisk kärleks tvång,
 Söker friden
 Genom tiden
 Rastlöst välfvande sin gång.
 Vårens löjen,
 Lifvets nöjen
 Han föraktar — Glädjens hamn
 Vill han hinna
 Och försvinna
 I oändlighetens famn.

K Ä L L A N.

Jag vet en ljusblå källa.
 Ur jordens dolda sköte
 Hon silar mellan rosor,
 I gröna sommardalen,
 Kristalleådrans lopp.
 På afstånd dånar forsen:
 Betäckt af snöhvit fradga,
 Han nejdens alla skogar
 Med sina genljud trötta
 Och tystar näktergalens
 Och turturdufvans sång.
 Men stilla flyter källan,
 Tyst suckar hon, och himlen
 Allena hör dess suckar.
 Mildt småler hon, och himlen
 Mot hennes löjen svarar.
 Af morgonen och qvällen
 Med dubbelt purpur brämrad
 Han i dess lugna yta
 Sig kärleksfullt betraktar,
 Och måne, sol och stjernor,
 Den klara midnattshären,
 Inbilda sina flammor
 I hennes djup, och kyssa
 Med ljusets rena läppar
 Dess silfverklara våg.
 Från cederkrönta bergen
 En vänlig Herde kommer.
 Förbi den vilda forssen,
 De evigt mulna floder,
 Med lätta steg han ilar,
 Af friska blomster kransad,
 Och nedgår till den blyga,
 Den jungfruliga källan,

Att spegla i dess bölja.
 Sitt guda-anlete.
 Och röd som drufvans blodsdagg,
 Och hvit som mjölk af hjorden
 Från spegelytan strålar
 Hans fägring ljuft tillbaka:
 Det kalla vattnet älskar,
 Och källans hjerta darrar
 Af outsäglig fröjd.

O menska! vill du veta
 Hvar källan är belägen?
 Hvar Herden dväljs? — Hon qväller
 I oskuldsfulla hjertan
 Den rena silfvervägen,
 Och GUD är Herdens namn.

KORSET.

Fritt qvåde verdens barn hur krigets åskor
ljunga,
Hur nöjets rosor le!
Om Jesu helga Kors jag vill i öcknen sjunga,
Vid fridens psaltare.

Allsmäktiga symbol af gudalifvets låga!
Du som af evighet
Förintat med din kraft demonernas förmåga
Och mörkrets väldighet.

Hur mildt i våra bröst Du Edens minnen väcker,
En himmelskt säll minut,
Derrosenkrönt af blod Du nådens armar sträcker
Mot fyra verldar ut.

Det fångna Ordets ljus uppflammar då i natten,
Och, af din solblick mött,
Framqväller ur vår blick de klara tårars vatten,
Der själens fornlif dött.

Lik dagens gyllne Drott i mörka villors töcken
Du lyser, mild och skär.
Om ljusets fosterland Du i materiens öcken
Ett himmelskt vittne är.

O Kors! ett ljusligt skygd i evighet Du gifver
Åt en förlossad verld.
Förfriskad vandraren i dina skuggor blifver
På lifvets pilgrimsfärd.

Hvad under timma der! ur dödens armar frälsas
Den bundne syndaren,
Den blinde får sin syn, och sjuklingen sin helsas
Majfriska dar igen.

En dag skall domarns röst med nya dunder skalla.
I kamp mot eldens brand
Skall vattenriket upp ur djupets källor svalla,
Och lossas alla band.

De höga stjernorna af sina throner neder
För evigt stiga då.
Ej mer det gyllne bloss som årets skiften leder
Skall upp i öster gå.

När domens eldstorm vildt kring himlens poler
hviner,
Allt sköflas i dess lopp.
Blott Korset räddas skall ur verldarnes ruiner,
Skall stå förklaradt opp.

På vansklighetens fält det evigt var allena.
I Edens sälla bygd
Det omplanteras skall och skänka åt de rena
Guds Brudar evigt skygd.

ORAKLET.

Från tusen sinom tusen år
Vid Libanon en ceder står.
Omringad af skyddande Geniers vakt
Den speglar i Phialas källa sin pragt.

I skuggan af dess höga stam
Ses underblommor spira fram,
Och nattvinden höjer, en andesång lik,
I lummiga kronan sin klagomusik.

Med vördnad månens öga ser
Från dunkla silfverskyar ner,
Med vördnad de gullröda stjernornas tropp
På gåtfulla trädets olympiska topp.

Tyst samlas här i nattens stund
De rena Änglarnes förbund
Att drömma, vid löfvens elegiska sus,
Om flyktade verldar, om kommandes ljus.

Ej bygger örnen här sitt bo,
Men ljuslig trygghet, ostörd ro
Den skälfvande dufvan, den flämtande rån
Glad finner hos skogarnes fridlysta son.

Dock re'n ett jern jag slipas ser:
Till jorden vildt han störtas ner,
Vid Libanons suckar, vid nymfernas sorg,
Den kungliga Cedern på fjällarnes borg.

Men efter detta grymma fall
Sitt rätta lif han börja skall.
Som Fenix förnygras af flammor och bål,
Så föds han å nyo af härjningens stål.

Likt Edens lifsträd skall han då
I evig purpurblomma stå,
Åt barnen af Adam än bjuda en gång
Odödlighets-äpplen mot grafvarnes tvång.

Och mildt församla i sitt skygd
Tro, ånger, kärlek, hopp och dygd,
Förbrödrade skaror i kärlekens band,
Från morgonens portar till nedgångens land!

O träd! med vördnad då för dig
Skall Ares poppel böja sig,
Och Cynthierns lager och Dunderarens ek
Och Cyprias myrten, Sefirernas lek.

Föräldras äfven Solens ljus,
Förvandlas klipporna till grus
Och falla af fästet än stjernorna ner,
Du, evigt dock trygg, åt förstörelsen ler.

LILJAN.

På Liljan i dess silfverskrud
Med tårar själen ser.
»Hur prägtigt smyckas hon af Gud!
Hur oskuldsfull hon ler!

Ej hinner fjällens snö dess glans,
Ej böljans stolta svan,
Ej månen, der i strålars krans
Han vandrar luftens ban.

Bland Floras alla himlabarn
Dess stängel kronan bär,
Och sløjans rika etergarn
Af majglans spunnet är.

Ej smycken hon tillsammans bragt.
Djup är dess sabbatsro,
Och dock så klädd i all sin pragt
Var icke Salomo.

Säg blomma! hvarför älskas du
Af himlens Konung så?
Hans egen dotter måste ju
I sorgkläder gå.«

O menska! mitt exempel följ,
Dig värdig gör min skrud:
Var oskuldsfull som jag och dölj
Ditt eget lif i Gud.

Mig bjödo solens milda ljus
Och vestans ljumma vind,
Att blicka fram ur jordens grus
Med glädjetårad kind.

Och le bland unga blommors flock
Inunder högblå pol.

På dig, o menska! väntar ock
En vårvind och en sol.

Åt ljusets och åt andans kraft
Dig endast öfverlåt,
Och drick af lifvets himlasaft
En mystisk perlegråt.

Ej Liljans hjerta slår af harm,
När fjäriln, vild och yr,
Förbi dess stjelk till Rosens barm
Med purpurvingar flyr.

När Filomelas silfverröst
Förtrollar lundarne,
Tyst ur sitt afunds fria bröst
Hon andas rökelse.

Stolt örnen far mot himlens slott,
Mot stjernors blåa sal.
En bönesuck med honom blott
Hon skickar ur sin dal.

Stum badar hon i tårars flod,
När i olympisk pragt
Den flydda solens offerblod
Förgyller vesterns trakt,

Och när den höga morgonen
På rosenröda charn
Predikar om uppståndelsen
För jordens alla barn.

O menska! mitt exempel följ,
Dig värdig gör min skrud:
Var oskuldsfull som jag och dölj
Ditt eget lif i Gud.

VÅRSÅNGER.

Ur Solens gyllne öga
 Guds kärlek strålar ner,
 Till jorden mildt den höga
 Oändligheten ser.
 Kring spegelklara vikar
 Ler Maj i hoppets drägt,
 Förlossning han predikar
 För ljusets bundna slägt.

Se! elfvens forsar ljunga
 Ur sina bojors tvång.
 Hör! vattnets andar sjunga
 Sin glada frälsningssång,
 Och Proteus och hans tärnor
 Förnya på vår jord
 För himlens alla stjernor
 Den gamla sagans ord.

Vid lätta vindars gyckel
 Och sång af fåglars tropp
 Mildt löser vårens nyckel
 Det stora häktet opp.
 Mot strålarne och flägten
 Med fröjdens silfvertår
 Den glada blomsterslägten
 Ur nattens kamrar går.

Re'n blåser HERRANS anda
 I trädens kronor lif,
 Der luftens skaror blanda
 Sitt gälla tidsfördrif.
 Väckt ur den långa dvalan
 I böljornas gemak
 Låfsjunger åter svalan
 Vid odlarns låga tak.

Ej Psyche längre dröjer
I skepnaden af larf.
Gullvingad hon sig höjer
Till glädjens fulla arf.
Magnetiskt rosens knoppar
Dess kyssar till sig dra.
Re'n uppstå alla kroppar —
När vakna själarna?

När gryr den sälla varen,
Som trotsar tidens magt?
När fuktat glädjetären
Hans amaranters pragt?
När lösas grafvens fångar?
När blomstrar Adams ätt
Kring lifsens träd, som ångar
Vidt öfver Edens slätt?

O själ! hvem lossar vingen
På dig, som, blek och matt,
Ån dväljs vid jorderingen
I vintrar och i natt?
När spirar, för att skilja
Sig evigt från allt grus,
Odödlighetens Lilja
I Andesolens ljus?

II.

Ert frälsningstecken sen, j ljusets fångne bröder,
Er långa trældoms slut.
Naturens Hermes-egg i solens strålar föder:
Re'n sväfvar fostret ut.

O! sen den sköna Maj! På safirblåa vingar
Och i smaragdgers skrud
Han öfver haf och jord vid lärkors jubel svingar
Och vattnens fågneljud.

Mildt ler hans anlete. Det blåa ögat flyter
I glädjens sälla gråt,
Och manteln, skiftande, mot strålens udd sig
bryter
I tusen färgers ståt.

Hvar Ros som leende ur jordens sköte spirar,
Hvar lycklig fågels röst,
Hvar sakta vestanflägt, o Himlabarn! dig prisar,
Hvar suck ur Alltets bröst.

Ej länge vi dig se. Ditt änglahjerta brinner
Af eviga begär.
Högt öfver kräftans pol du sväfvar och försvinner
I Fadrens armar der.

O flygtiga Seraf, som årets morgon kröner
Med njutningar och hopp!
Tag menskans offerrök, dess suckar och dess
böner,
Med dig till himlen opp!

III.

En Ängel är den sköna Vår:
På blåa vingars par
Med sippor kring sitt ljusa hår
Från Pleroma han far.

Och står i dalen, himmelskt skön,
Bland vestanvindars chor.
Strax smälter för hans blickar snön,
Och gräset sakta gror.

Af längtan och af kärlek slår
Naturens stora barm.
Vid hennes läger Solen står
Så röd och älskogsvarm.

Re'n kransar löfvet trädens stam.
Ömt tonar näktergal'n,
Och alla blommor titta fram
I gräsbeväxta dal'n.

Förgät-mig-ej mot himlen ser,
Kysst af en ambrablägt,
Och festligt *Hyacinten* ler
I blåa kronors drägt.

Narcissen vaknar på sin vall
Vid silfverkällans bryn,
Och ser i vågornas kristall
Sig sjelf på nytt och skyn.

Ur knoppen sticker *Rosen* ut
Sin friska purpurmund
Och hviskar: »Är ej vintren slut?
Säg, grönskar jordens rund?»

Med våta kinder själen sof,
Förtärd af åldrig sorg,
I Demiurgens skumma hof,
I stjernbevakad borg.

Kom så en hviskande Sefir:
»Vak opp, o sköna Brud!»
Hit anländ i sin blomsterzir
Är Vårens unga Gud.

Igenom Vädurns portar nyss
Hit ner han kommen är.
Från honom bringar jag en kyss,
Från Christus en han bär.

Hvart djur, hvar blomma på sitt vis
Hans ankomst firar re'n.
O Lilja från Guds Paradis!
Var du ej mera sen!«

Med tårar på sin bleka kind
Och lösta silkeshår,
Kringfläktade af himlens vind,
Ur borgen flickan går.

Med undran hennes blickar se
Den mörka jordens ring,
Och Demiurgens parker le
I festglans rundt omkring.

»Tro, älska, hoppas, ömma Brud!«
Så klingar vårens röst.
Snart sluter dig Äoners Gud
För evigt till sitt bröst.

Tag denna kyss. Till himlarne
Jag återilar re'n,
Der Kyrkans myriader le
I Andesolens sken.

En skugga blott, en rosendröm
Jag är i dödens trakt.
Farväl, och i ditt hjerta göm
Det budskap jag dig bragt.«

IV.

De svarta molnen skingras mer och mer.
Oändligheten öfver jorden ler.
Från blåa rymden hänryckt sväfvar Anden
På ljumma vingar kring de kulna landen.

Och Christus vänligt från det höga ser
 I kärleksglorians helga strålar ner.
 Han väcker jorden ur sin vinterdvala:
 De döde uppstå, röra sig och tala.

Se lifvet gjutes i Naturens barm.
 Med änglabarnen på sin moders arm
 Hon i sin Brudgums milda ljus sig gläder,
 Af liljor krönt och klädd i högtidskläder.

Ur Oceanen sväfvar svalan opp,
 Ur mulden blomstren framgå ur sin knopp,
 I purpurhjäril larfven sig förbyter,
 Och stela vägen mellan säfven flyter.

Af trånad blek den kyska liljan står.
 På rosens kinder glädjens flamma rår.
 Kring henne Vestan, varm af älskog, kryssar:
 Glad som en Brud hon darrar för hans kyszar.

Dit upp, dit upp! så suckar hvarje bröst.
 Dit upp, dit upp! så hviskar hvarje röst.
 Dit upp, dit upp mot ljusetets sälla länder
 Min qualda själ sitt våta öga vänder.

När skall hon lösas ur materiens band?
 När skall hon, lifvad af sin gudabrand,
 Odödligt sig förlora i azuren,
 På silfvervingar lik en dufva buren?

V.

Våren är inne. Försonaren åter
 Mildt af en Qvinna sig framföda låter.
 Neder till henne på lekande vingar
 Gabriel sväfvar å nyo och bringar
 Sällhetens budskap.

Ljuffigt Hans röst i Sefirerna susar,
Mägtigt Hans stämman i floderna brusar,
Sakta den hviskar från vaknande träden,
Festligt den klingar i fåglarnes qväden:
»Hell dig, Maria!

Himlen dig älskar, benådade Qvinna!
Evgit som ljuset, Hans kärlek skall brinna,
Evgit sin Brud Han i famnen skall trycka.
Tider och öden ej kunna dig rycka
Bort från Hans hjerta.

Ty af er låga en pant skall du bära,
Ämnad att stråla odödligt i ära.
Väl skall Han göra förgängelsen möte,
Men ur de nattliga grafvarnes sköte
Uppstå förklarad.«

Qvinnan det hörer med klappande hjerta,
Glömmer de stormiga vintrarnes smärta.
Snömanteln kastar den leende Bruden
Glädtigt ifrån sig och sträcker mot Guden
Kärliga armar.

Tiden fullkomnas. Då föder Maria,
Oss från materiens bojor att fria
Vänd mot sitt ursprung, det himmelska ljuset,
Framgår en strålande Yngling ur gruset,
Framgår ur natten.

TÅRARNES LÅF.

(Efter A. W. Schlegel).

Ljumma vindar,
 Skygd och lindar,
 Glädjens kransar i vårt hår,
 Flickans söta
 Kyssar möta,
 Vaggad ljuft vid barmens vär,
 Bacchi ljufva
 Nektardrufva,
 Skämt och dans och harpors röst, —
 Allt, o sinnen!
 Hvad j vinnen,
 Fyller detta väl vårt bröst?

När de våta
 Blickar gråta
 Vemodsdaggen, klar och mild,
 I vårt öga
 Ser den höga
 Empyréen då sin bild.
 Saligt tåren
 Lindrar såren
 Af begärens grymma krig.
 Lik den fromma
 Fältets blomma
 Själen vattnad höjer sig.

Tärmängd vorden
 Är den jorden
 Af hvars grus vi daning fått.
 Gråt och smärta
 I vårt hjerta
 Äro lifvets ådror blott.

När de lossas,
Liksom krossas
Då vår själ vid bojan van;
Men de bryta
Fram och flyta,
Kärlek! i din Ocean.

Tärefloder
Verldars Moder,
Skaparns helga längtan göt.
Från den ömma
Än de strömma
Huldt kring barnen i dess sköt.
Skall då Anden
Slita banden,
Lifvets källa åter nå,
Må han gråta,
I den säta
Modrens famn tillbaka gå.

SKUGGAN.

I tidens dunkla källa
Sin vålnad Psyche ser.
Strax heta tårar qvälla
På strandens liljor ner.
Ack! flyktad rosen glansen
Från hennes kinder är,
Och för den gyllne kransen
Ett sorgedok hon bär.

»O nymf i vattnets bölja!
O jemmerbleka hamn!
Hvi söker du att dölja
Din hembygd och ditt namn?
Vi voro fordom vänner
I blåa himmelen.
Trotts doket jag dig känner,
O saknade! igen.

I kärleks oceanen
I Andelivets väg,
Den himmelska Jordanen,
Bland Änglar jag dig såg.
En krans af stjernor lyste
Då festligt kring ditt hår,
Och menlös glädje myste
Från rosenläppars vår.

Säg, hvi du nu förbyter
Ditt gudaanlete?
Säg, hvi ditt öga flyter
I dunkla tårars ve?
Beprydd af stjernors hvimmel
Och krönt af skyars gull,
Dig ju en azurhimmel
Än famnar kärleksfull?

En outsäglig trånad
Mot honom lyftar mig.
De långa qvalens brånad
Jag släcka vill hos dig.
Vår gråt och våra kyssar
Vi kärligt blanda må,
Tills vattnet ljuft oss vyssar
I slummer begge två.«

»Det är ej jag som lider.
Ack! tåren är ej min,
Som här i dunklet skrider:
O syster! han är din.
Den fordna Psyches vålnad,
Dess jordlif blott jag är.
Som dess min glans är kolnad,
Som hon jag likdrägt bär.

Först när, med Gud försonad
Och med din forntids dar,
I strålars hufvudbonad
Du åter skimrar klar,
När Ordets sol begjuter
Dig med sin kärleksglans,
Och Kyrkan hänryckt sluter
Dig i sin Änglacrans,

Då hasta till mitt möte:
I eterflodens lopp,
Det första Lifvets sköte,
Sök då din syster opp.
Då skall jag, mildt omfluten
Af härlighetens pol,
Mot vattnets speglar bruten,
Framskymta lik en sol,

Och le mot dig i stråligt
 Aurorafärgadt ljus.
 O! vandra därför tåligt
 I pröfningsbanans grus.
 Från vattnet lyft ditt öga,
 Från mina stjernors chor.
 En afgrund är den höga
 Olymp, der nu jag bor.

Åtskiljas och förenas
 Vi kunna ej likväl.
 Mins att med dig jag renas,
 Med dig jag fläckas, själ!
 På mörkrets vägar vandra —
 En Demon i mig se!
 På ljusets — mot hvarandra
 I syskonfröjd vi le.

Sök sjelf ej qvalen lykta —
 Från himlens sälla trakt,
 Till Orkus kan du flykta,
 Ej undan Jagets magt,
 Tills med förlofningsringen
 Den eviga Idén
 Nedstrålar öfver tingen
 I kärleksglorians sken,

Och trycker, under ljuden
 Af Änglars segerröst,
 Den återvunna Bruden
 Med tjusning till sitt bröst,
 Dess trånad ömt hugsvalar
 Och läser för dess hopp
 Till evighetens salar
 Demante-porten opp.«

BRUDGUMMEN.

Ur Kyrkans modersarmar jagad,
Af bleka minnen blott ledsagad,
Går Psyche, hölj'd i sorgens flor,
På stränderna, der döden bor.

Än ses hon mot Olympen häfva
Sin blick, der vemodstårar bäfva;
Än slår hon, tynande och matt,
Den långsamt ned till jordens natt.

Af rosor kransad sitter qvällen
I purpurdrägt på vestra ljällen.
Ett återsken af glädjens land
Ser själens öga i dess brand.

Af stjernor glimma eterns zoner.
En här af saliga Åoner
I nattens klara ljus hon ser
Ur dunkelt fjerran blicka ner.

Tyst knoppas blomstren, dalens stjernor.
Försvunna syskon, Kyrkans tärnor,
I örtgestalter fångslade,
Tror Psyche mystiskt kring sig le.

En tår i liljans kalk hon gjuter,
Till sina läppar henne sluter
Och hviskar: »är vår moder ej
Med dottren än försonad, säj?

Hvad? Eller vredgas än den höga,
Der inför Gud med hänryckt öga
Och Solens krona om sitt hår
På månens silfverklot hon står?

När höjs jag, frälsad, öfver tingen?
 När skimrar jag i syskonringen?
 När famnar mig i gyllne ro,
 Han, mina tankars A och O?

Hvars kropp från åkerns gullhaf kallar,
 Hvars blod i vinets drufvor svallar,
 Hvars blickar, ömt välsignande,
 Ur alla stjernor på mig se?

Hvar mossig häll, som hvila gifver
 Åt vandrerskan, Hans altar blifver,
 Hans tempel hvarje skuggrik lund,
 Der tyst hon dväljs en middagsstund.

I alla verldar och naturer,
 I stumma blommors signaturer,
 I nattens silfver, dagens gull
 Hans namn jag läser, vördnadsfull.

O bleka andevålnad, svara!
 Skall Han ej snart sig uppenbara?
 När famnar mig i gyllne ro,
 Han, mina tankars A och O?«

En helsning klingar bortom Tärnan.
 Hon ser sig om, och Morgonstjernan,
 Som går i Österlandet opp,
 O ljusets kärlek! för ditt hopp,

Den Klippa, hvarest dygden hvilar
 Odödligt trygg för ödets pilar,
 Det Lifsens Träd, hvars krona står
 I blomman af en evig vår,

Den Herde, som i gröna dalar
 Ömt leder hjorden och hugsvalar,
 Den Väldige, som nyckeln har
 Till jord och himmel och Tenar,

För hennes blick Han saligt blänker.
Sin hjessa törnekrönt Han sänker,
Och korsets nattliga myster
På blodbestänkta skullror bär.

Af purpurstrålande rubiner,
Af martersårens glans Han skiner.
I presterlig försoningsskrud
Han blickar på sin fallna Brud.

Och silfverstämman himmelskt ljuder
»Till Lammets bröllop jag dig bjuder,
Till himlarne jag leder dig —
Kom följ min dunkla rosenstig.«

Och blek af glädje själen känner
Den Helige igen. Då bränner
Ett tusenårigt qual dess bröst,
Men svalkas snart af himmelsk tröst.

Till Hjeltens fot hon störtar neder,
Omarmar rörd Hans knän och beder,
Hvad ej till stoftets öra hann,
Hvad harpans språk ej nämna kan.

SAMTAL.

”Hvi suckar du, Flicka?

Kring nejderna blicka,
Dem Solen bestrålar
Med lefvande glans.
Se sjöarnes vatten
Dem månen om natten
Med trollsilfver målar —
Se fjällarnes krans!
Räds icke mitt dunder —
På Tabor du står.
Olympiskt derunder
Jag blixtrar och slår.

O! torka från kinden din vekliga tår!

»Nej! evigt han rinne!
Mitt sörjande minne
Dock aldrig förglömmet
Sitt heliga förr.
Med gråt mot det höga
Dig lyfta, o öga,
Tills öppnad jag drömmet
All salighets dörr.
Se! lärkorna svinga
Från cedrarnes topp:
Hur festligt de klinga
Sin njutning, sitt hopp!

O! finge jag följa med skaran dit opp!

»Kom, blicka hit neder!
Sin himmel der breder,
Bland rosiga vårar,
En yppig Natur.
Stolt vandrar Jordanen
Den ilande banen:

Mildt vattna hans tårar
Jerusalems mur.
Till Drottning dig kröna
Skall Verldsfurstens hand.
Du är i hans sköna
Förlofvade land.

O! nalkas ej qvällen med facklornas brand?«

»Hvad ödsliga länder!
Från dödshafvets stränder
Förfärliga töcknar
Stå qväfvande opp.
Din vår är så kulen,
Din flod, ack, hur mulen!
I svartbrända öcknar
Hemskt kröker sitt lopp.
Din magt och din ära
Ej tjusa min håg,
Se'n en gång de skära
Guds himlar jag såg,

Der Ordet sig speglar i Lifskällans väg.«

»Se Libanons fjällar!
Med tidiga qvällar
Omskygga hans toppar
De vandrandes stig.
I nattliga schakter
Planeternes vakter
Guld, silfver och koppar
Der vårda åt dig.
Se, vinbergen sjuda
Af färger och lust.
Snart drufvorna bjuda
Sin fragande must,

Vid bäckarnes hviskning och vindarnes pust.«

»Fritt glöde de klara
Metallernas skara,

Af stjernorna ammad,
I grufvornas natt.
Fritt mogne din ljufva
Nektariska drufva,
Af Solen besflammad,
Sin fuktiga skatt.
Din lust jag föraktar,
Din skimrande mull.
Till himlen jag traktar —
Af fröjd är den full,
Af oskuldens silfver och kärlekens gull.«

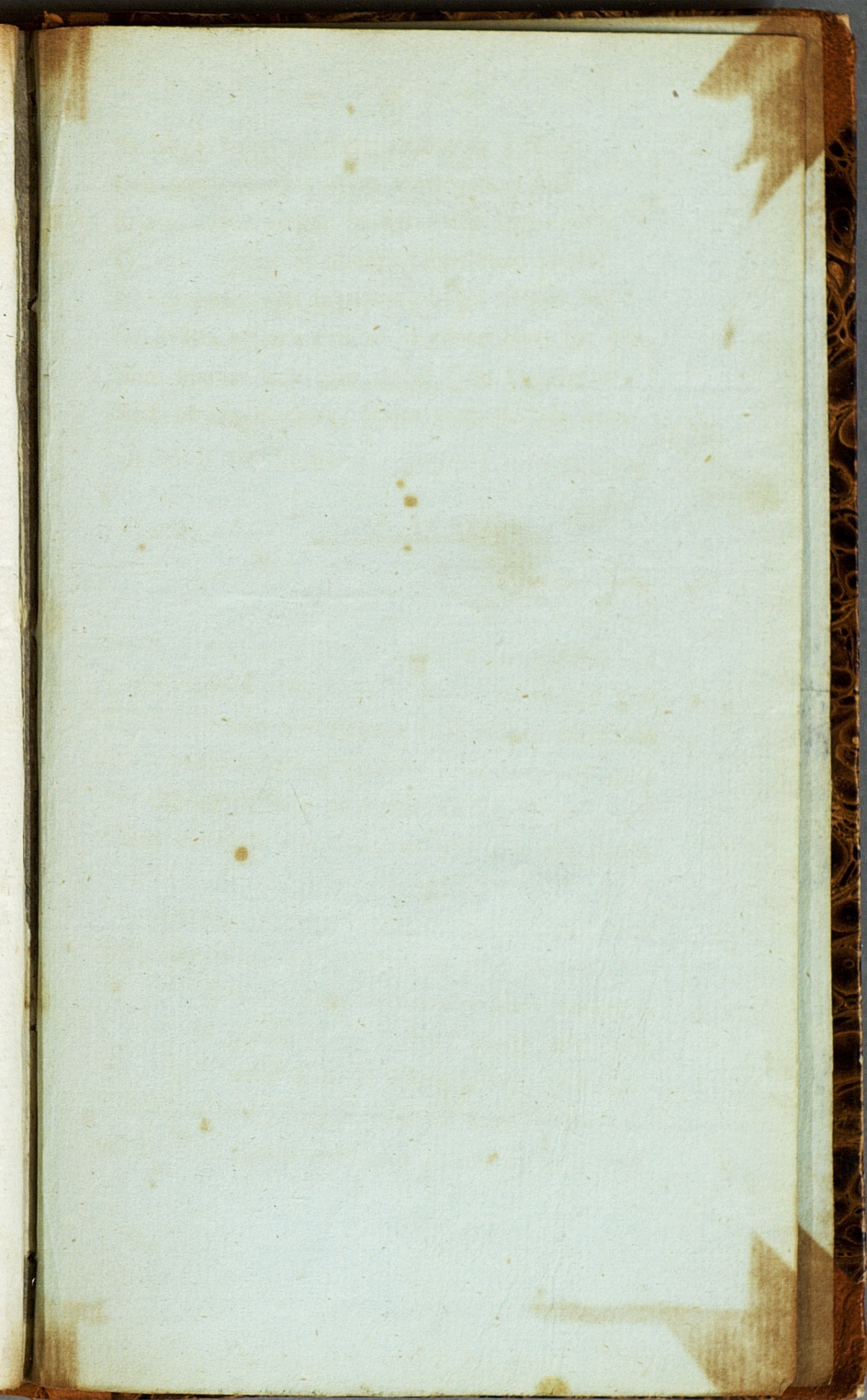
»Mig lockar azuren,
Den högre Naturen,
Dit stjernornas dyrkan
Och Tidens ej hann,
Der Sanningen prälar
I Urtankens strålar,
Och Christus och Kyrkan
Betrakta hvarann.
Klart gjuter kring polen,
I helgonens krans,
Den andliga Solen
Sin eviga glans.
Djupt hvimlar derunder planeternes dans.«

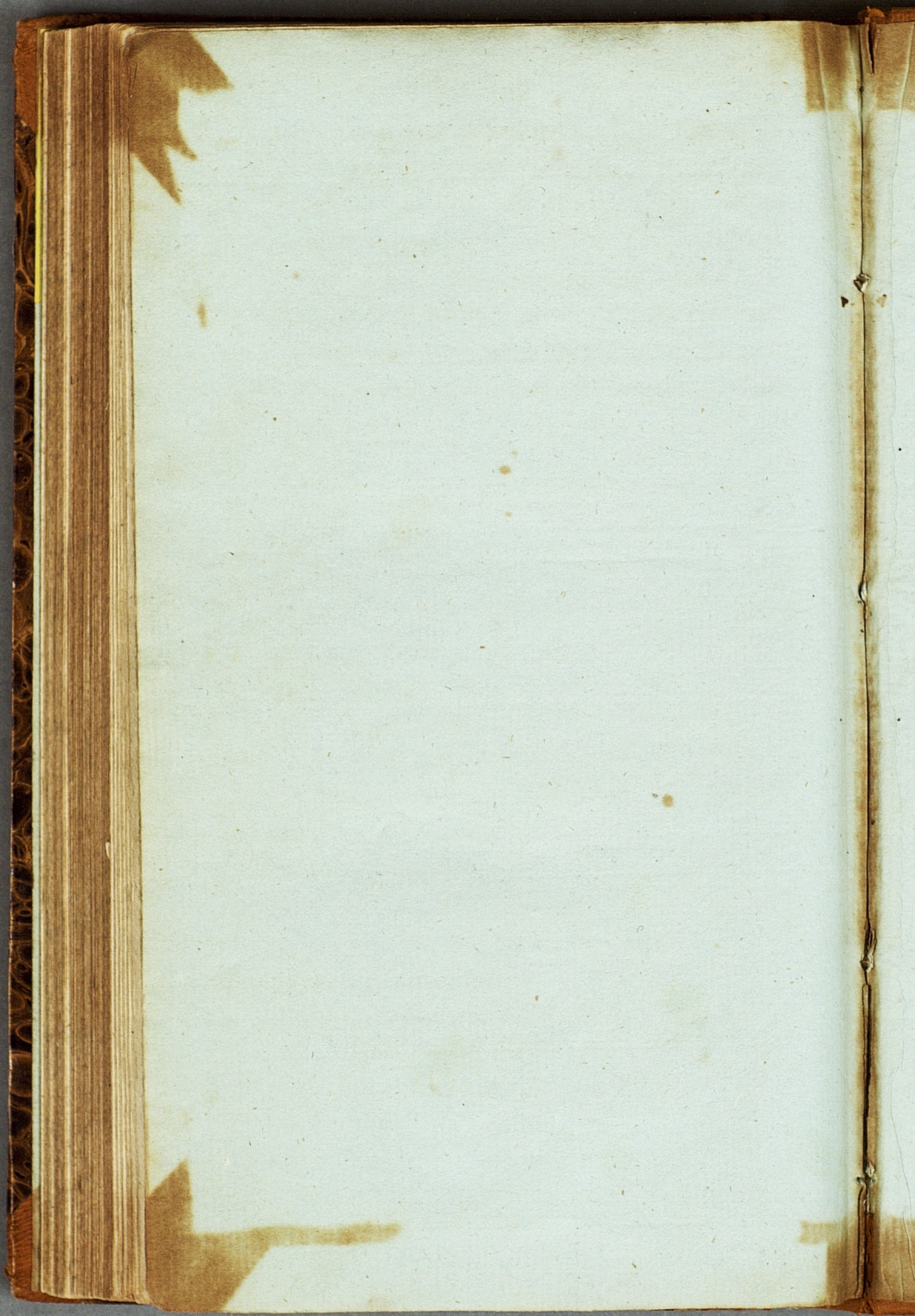

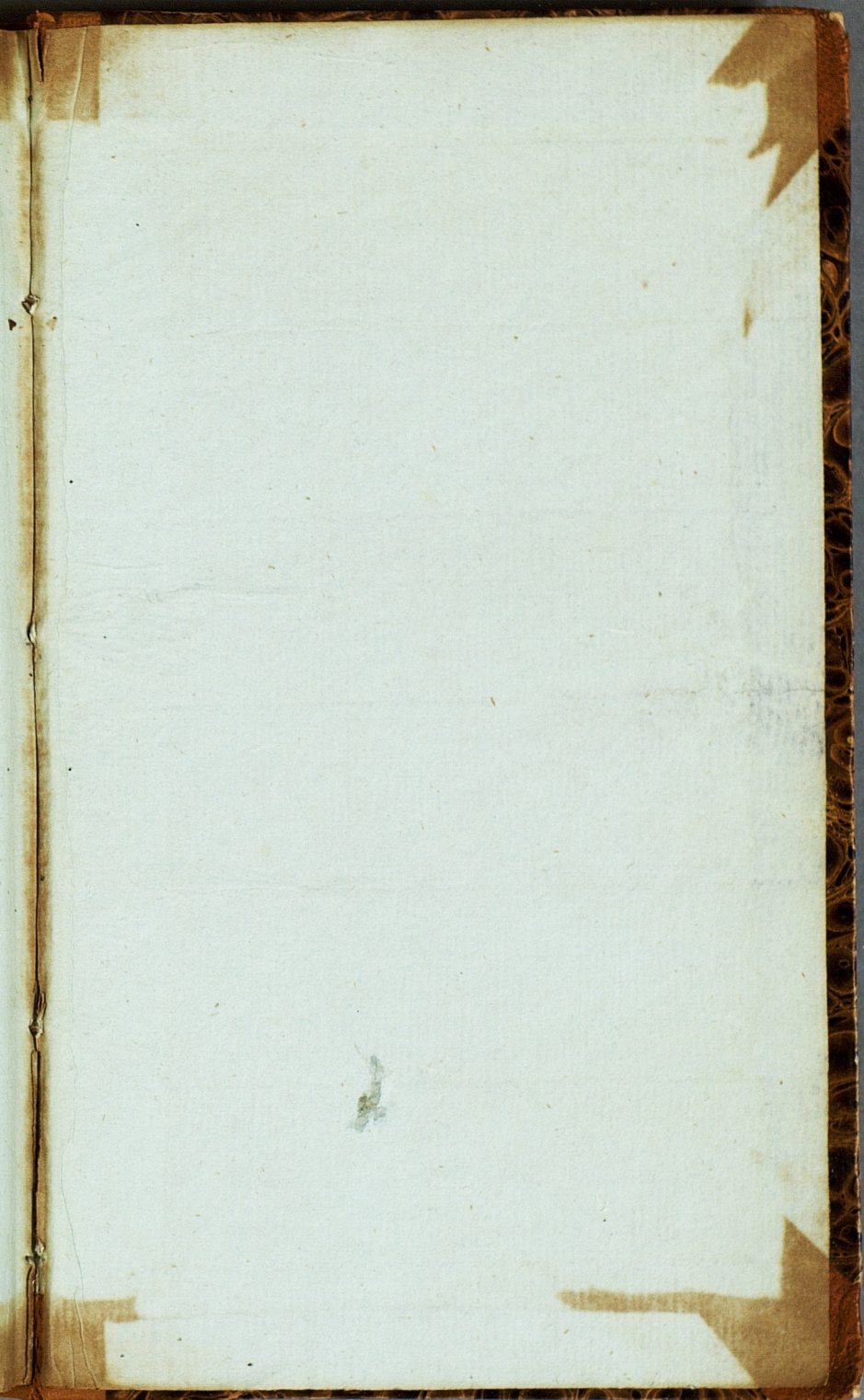
INNEHÅLL.

Kärleken	sid.	1.
Dialog	—	14.
Fången	—	20.
Maria	—	23.
Bruden	—	25.
Lustvandringen	—	27.
Stjernorna	—	29.
Floden	—	32.
Källan	—	34.
Korset	—	56.
Oraklet	—	38.
Liljan	—	40.
Vårsånger	—	42.
Tårarnes Låf	—	49.
Skuggan	—	51.
Brudgummen	—	54.
Samtal	—	57.

---

www.books2ebooks.eu